

Co jsem slyšel na podzim

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Středa, 09 Prosinec 2015 22:19

Já vím, podzim ještě nekončí. Měl bych napsat spíš Co jsem slyšel v létě (ještě to udělám; zavzpomínáme si). Ale teď zrovna se všechny ty okolnosti, co mi bránily psát tak hodně, jak bych chtěl, natočily příznivým směrem... tak co bych nesdělil, co všechno jsem slyšel (no, úplně o všem, co jsem slyšel, to zase přece jenom nebude) doteď.

A začnu od těch nejnovějších zážitků, dokud jsou ještě čerstvé. Na štaci do vysočanského Gongu vyrazila jihočeská kapela **Spolektiv**. Spolektiv jsem si objevil při jejich loňském slavnostním listopadovém koncertě v Českých Budějovicích (reportáž možno dohledat na FOLKtиму). Oni vlastně tak trochu podruhé začínali (po 18leté pauze), já jsem si je velmi mlhavě pamatoval z 90.let a znal jsem jejich desku

...a ticho v sobě

, ale naplno jsem je opravdu objevil před tím necelým rokem. Od té doby se, myslím, máme rádi, takže když mě kapelník Jarda Hnízdil zval do Gongu a lákal mě na spoustu nových písniček, rád jsem přišel, i když jsem měl být úplně někde jinde. Gong měl složenou „tribunu“ a nastavenou stolovou úpravu, takže jsme nebyli zrovna „tělo na tělo“, ale zmíněná stolová úprava byla slušně zaplněná. Podle narážek kapely to vypadalo, že se na pravidelný koncert v Gongu sjíždějí fanyanky i fanoušci kapely z celých Čech a podle celkem bouřlivé atmosféry to tak i vypadalo. Leccos bylo k pochválení (kromě zvuku, který se většinu koncertu hledal, vlastně všechno), ale abych tento článek někdy dopsal, zmíním skutečnost, která mě nadchla nejvíc. Za rok a půl svého druhého života Spolektiv nacvičil a složil (včetně spřízněných tvůrců mimo kapelu) opravdu spoustu nových písniček (staré věci se hrály, ale byly v menšině), byly mezi nimi samozřejmě věci, které mě vzaly víc a které méně, ale všechny bez výjimky držely velmi důstojnou úroveň. Radost poslouchat.

O velkém večeru Spirituál kvintetu, který byl jen o den dřív, už jsem napsal samostatný článek, takže následuje krok o týden vzad a (alespoň podle jmen účastníků) možná nejsilnější koncert 18. ročníku festivalu

Kytara napříč žánry

. Pozvání přišlo rychle, usadil jsem se ve velkém sále Městské knihovny a ještě jsem možná úplně nevěděl, kdo vlastně hraje. Hráli čtyři pánové a opravdu to byla síla. Dodatečné díky dramaturgovi Stanislavu Barkovi za asi celkem obvyklou neortodoxnost, protože kytarista byl mezi účinkujícími jen jeden. Asi je příliš představovat nemusím:

Radim Duda

hraje zpravidla sám na Chapmanův stick, na mandolínu momentálně s kapelou Handl,

Norbi Kovács

je (mimo další zástoje) kytaristou Ivan Hlas Tria,

Radim Zenkl

je především světovým hráčem na mandolínu a tvůrcem osobitého Zenkl stylu, ale zahrál i na irské píšťaly, jak je v posledních letech jeho zvykem. Jediný muzikant, kterého jsem předtím neslyšel, byla největší hvězda večera, jeden z nejlepších (podle Barka jeden ze dvou nejlepších) světových hráčů na Chapmanův stick,

Steve Adelson

. Večer byl nápaditě vystavěn, všichni muzikanti si zahráli sami a rovněž tak se v různých seskupeních sdružovali a prolínali, jak, doufám, uvidíte na fotografiích, kterých jsem tentokrát přiložil o něco více, namísto podrobnějšího popisu úžasných instrumentálních hodů. Vypíchnu jenom zážitek ze Steva Adelsona: přes výbornou „osvětovou“ práci Radima Dudy, ne-li jediného, pak jistě nejlepšího českého hráče na Chapmanův stick, je rozdíl mezi českou a

Co jsem slyšel na podzim

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Středa, 09. Prosinec 2015 22:19

světovou špičkou tak ohromný, že jsem si vlastně v Adelsonově neskutečném podání tento nástroj pro „dvě levé ruce“ poprvé pořádně objevil. Vřele doporučuji vaši pozornosti.

A už jsme v první říjnové neděli, kterou si kapela

Hromosvod

vybrala pro křest desky

Divoké ticho Žižkova

. Třeba rozhodla lákavá možnost zahrát si jednou písničku

Nedělní večery

z tohoto alba v odpovídající čas, třeba představa, že v neděli večer na tom budou potenciální hosté lépe s časem: obě možnosti kapelník a frontman Ondra Fencel naznačil. Výsledkem ovšem bylo (mimo jiné), že Malostranská beseda nebyla tolik nabitá, jako při poměrně nedávné oslavě dvaceti let Hromosvodu, a z toho vyplývající kapelníkova nervozita. Myslím, že zbytečná: svatyně skvělé hudby byla plná velmi příjemně, a i když nepřišli všichni, kdo na křtěném albu hostovali nebo se jinak podíleli (a měli přijít?), hrála se výborná muzika a všichni jsme viděli, že nejde o obyčejný koncert, ale že je promyšlený a obohacený. Tak napřed k hostům: prvním byl Vladimír Merta, tak trochu už vlastně člen kapely, který rozhodně nebyl standardně očekávatelný: přispěl dramatickým recitativem v

Záhadě hlavolamu

, zahrál na saxofon („Zatímco my na šňůrách vyspáváme kocovinu, Vláďa cvičí na různé nástroje,“ vysvětlil Fencel mistrovo nezvyklé dechařské angažmá) a zazpíval

Sjezd upírů

. A čekali byste taky, že pokřtí desku? I kdepak. Od toho tu byla Bára Vaculíková (Yellow Sisters), se kterou se zočivoči naopak viděl kapelník Fencel dle vlastních slov poprvé v životě. „Ale napsali jsme si asi 60 e-mailů a složili společně písničku,“ kontrovala zpěvačka. Tak ji zahráli a konečně dorazil druhý kmoťr, Michal Prokop. Ten nechal publikum hlasovat, co kdo bude dělat s domácí pálenkou otce bubeníka kapely, Jakuba Homoly, a to byste nevěřili, vyhrála varianta „Bára drží, já (tedy komentující MP) leju“. Po polití céděčka dali na pódiu shromáždění (kromě již jmenovaných umělců dorazil ještě producent a hudební režisér Boris Carloff) dohromady

Blues o spolykaných slovech

; byla radost pozorovat Michala Prokopa, jaké potěšení mu dělá doprovod kapely, zejména pak housle Hanky Vyšínské. Tak to bylo „ze společnosti“. A co hudba? Kapela kompletně přehrála skladby z křtěného alba a kromě již zmíněných specialit zbylo i pár míst na playlistu na starší hromosvodí tvorbu, např. na můj oblíbený

Zimní čas

. Pokud album fyzicky obdržím – a já očekávám, že ano – budu se mu s potěšením věnovat v samostatné recenzi, takže bych se v jeho jednotlivých aspektech teď nerad příliš šťoural. Jenom řeknu, že jeho živé provedení ve mně prošťouchlo takové všelijaké otázky a pocity a najednou jsem měl pocit, že všechno na desce je mnohem víc od srdce a mnohem přesněji a šikovněji navazuje na mé předchozí zkušenosti s Hromosvodem, než jsem to měl do té doby z mnohočetného poslechu albových empéťrojek. A co z toho plyne? Chodte na koncerty!

Děkuji za trpělivost s mými řádky a připojím ještě rychlý souhrn z některých dalších hudebních podujatí, o kterých „řádně“ psát nebudu, neb jsem je nenavštívil s řádnou akreditací, ale tak různě; přesto tam zněla skvělá hudba a byla by škoda vám to nesdělít. Ještě ve mně doznívá

Co jsem slyšel na podzim

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Středa, 09. Prosinec 2015 22:19

koncert

Bély Flecka

; tentokrát přijel do Prahy s

Abigail Washburn

, aby zahráli na koncertu, na kterém neznělo nic jiného než banjo. Fleck střídá dvě klasická pětistrunná a jakési čtyřstrunné, velikostí ukulelové, ovšem laděné do akordu. Washburnová hrála na clawhammer stylem na několik openback modelů a krásně zpívala (a jednou také clogovala). Oldtimové melodie z Appalačských hor i Bélovy instrumentálky... velká radost. Nekoncertním zážitkem byla divadelní hra

Medvědi

vycházející z života a díla bratří... no, kterých asi? Dávalo ji Klicperovo divadlo až v předalekém Hradci Králové a upřímně řečeno, jako věc neběžná by si zasloužila recenzi víc, než mnoho koncertů. Tak třeba příště... Křest alba

Kotlina

, který

Epy de Mye

provedla v pražském Divadle za plotem – to byl takový velkolepý obřad spřízněných duší, možná tak trochu „Medvědi“ 10. let 21. století. Na soukromé narozeninové párty nejmenovaného, ale moc prima písničkáře jsem slyšel nejen nezpochybnitelné veličiny, jako Jablkoň nebo Ivoše Cicvárka, ale poprvé jsem se tam seznámil s kapelou

XXLive

– fakt dobrý! Neumíte si představit, jak hluboký zážitek je, když si uprostřed prodlouženého víkendu tráveného na venkově najdete na plakátu jméno, které vás zajímá, pak bloudíte temnou večerní Vysočinou, pak sice až o přestávce, ale přece, dorazíte do hospody ve vesničce o 120 obyvatelích a tam hraje

Martina Trchová s Triem

... Že je to výtečná muzika jsem psal asi už mockrát, že?

Marien

, kápa středního proudu a střední generace folku poslouchám rád, a jejich vysočanský koncert byl vydařený, i když jsem čekal, že si ho najde víc posluchačů. Uprostřed akce Zažij město jinak jsem naslouchal

Slávkovi Klecandrovi

, který hrál na vršovickém Čechově náměstí... vlastně nic nového, ale jeho muzika mě potěšila, jako obvykle. A to už jsme někde v půlce září... tak hodně hezkých zážitků s muzikou přeji.

Foto Lenka Krausová

Spolektiv, 20. října 2015, Praha, KD Gong

Kytara napříč žánry – Steve Adelson, Radim Zenkl, Norbi Kovács a Radim Duda, 12. října 2015, Praha, Městská knihovna

Hromosvod a hosté – křest alba Divoký ticho Žižkova, 4. října 2015, Praha, Malostranská beseda

...a další